

ANDORRANA DE PUBLICACIONS

President: Enric Dolsa.**Director General:** Josep Anton Rosell Pujol.

EL PERIÒDIC D'ANDORRA

Director: Joan Ramon Baiges.**Director comercial:** Josep Segura.**Cap de redacció:** Iago Andreu. **Nacional:** Pepa Gallego, Andrés Luengo, Marc Rodríguez, Clara Garnica i Eva Arasa. **Esports:** Iván Moure i Rafa Mora.**Diagramació:** Biel Rosell i Josep Capell (Sistemes). **Fotografia:** Tony Lara.ANDORRANA DE PUBLICACIONS **Publicitat:** Xavier Farran i Nelly Dedeo. **Administració:** Nona Muñoz i Alicia Ruiz.

EL PERIÒDIC D'ANDORRA s'entrega inseparablement amb EL PERIÒDICO DE CATALUNYA

Editorial

*L'opinió del diari s'expressa només als editorials.
Els articulistes exposen postures personals.*

Polítiques d'igualtat: accions i límits

Es Ministeris d'Igualtat –i per extensió les Secretaries d'Estat del ram– no passen pel seu millor moment. La necessitat de retallar despeses de l'administració pública ha fet que diversos països europeus que havien començat a despuntar en la matèria –l'exemple més recent el tenim amb Espanya– hagin retallat part de l'assignació o la notorietat que es donava a aquestes institucions. Andorra encara es va iniciar més tard en la centralització institucional de les polítiques d'igualtat, i encara no fa ni un any de la creació de la Secretaria d'Estat. D'entrada, la solució adoptada pel Govern –la d'optar per una Secretaria d'Estat i no un Ministeri– sembla més adequada, més transversal i menys pomposa que la d'altres països. Ara caldrà avaluar si, en la seva curta vida, la Secretaria d'Estat d'Igualtat dona els seus fruits.

Fins ara s'ha succeït les reunions de la Comissió Nacional per la Igualtat que en breu acordarà un paquet

d'accions concretes. De moment s'han definit els eixos en els que es treballarà a partir d'ara per impulsar les polítiques d'igualtat. Estem encara en una fase prèvia, i és normal que sigui així. És el moment dels dissenys en abstracte i, fins i tot, de les grans proclames. El que ha transcendit fins ara és lloable: es tracta d'identificar –

EN UN FUTUR PROPER CALDRÀ ABORDAR ACCIONS CONCRETES I AVALUAR-LES

per fer-la retrocedir– la desigualtat en totes les seves manifestacions: No només en camps obvis com el de la violència de gènere o el de la participació política, sinó també en d'altres menys evidents com el de l'educació, la salut o els mitjans de comunicació. Es tracta d'identificar la discriminació com un mal sistèmic que impregna, en menor o major mesura, tots els àmbits de la vida pública.

Ara bé, en un futur no gaire llunyà caldrà abordar les accions concretes i la plasmació de les polítiques, així com avaluar l'efectivitat de les mateixes. Si els plantejaments més generalistes i abstractes són adequats per a la primera fase –la de la identificació de les discriminacions– solen ser mals companys de viatge quan es tracta d'adoptar mesures concretes. Hi ha el risc de caure en el maximalisme, el paternalisme excessiu –noti's la connotació patriarcal del terme– i el perfeccionisme. Quan del que es tracta és d'enfrontar-se a la realitat per canviar-la, les grans proclames de principis i l'excessiva confiança en el dret positiu no sempre són les eines adequades.

La igualtat és en part una qüestió de lleis, però no només, ni de bon tros. També és una qüestió de polítiques i de política, però no només. El camí cap a la igualtat real i efectiva, cap a l'eradicació de les discriminacions, és també un llarg procés de decantació i de sedimentació. La pedagogia, els incentius per canviar, el debat públic i obert... totes aquestes són armes a la llarga més efectives que la lletra de les lleis. Tot plegat requereix d'una acció combinada: de la llei i l'educació, de les administracions públiques i la societat civil, dels grans principis i les accions concretes.